

SEZNÁMENÍ V TRNÍ

Kdosi vystřelil. Podivná mušle, pastýř poprvé.
Z koho nebyl mastnej flek a kam odešli modrásci. Setkali se.

Prásk!

Kdosi vystřelil, z pole se zvedli havrani a František si odplivl. Kousek od něj vystartoval ze svého pelechu zajíc.

„Zajíci, kudy cesta k vesnici?“ zahulákal poutník bujaře za ním, ale než to dopověděl, bílé zaječí pírkó zmizelo kdesi v sousední brázdě.

František celé odpoledne bloudil lesem nesklizené kukuřice a už se začínalo smrákat. Tlustá stébla stála vzpřímeně a vyrovnaně jako vojáci kukuřičné armády, řádky se v pravidelných rozestupech táhly k obzoru, ale Franta to bral napříč. Najednou v dálce uviděl bledé světlo. Nedalo mu to a šel blíž.

Padala rosa a na lesním palouku se tam rozvalovala obrovská mořská lastura. Taková, co se o ní lze dočíst v knížkách, že se jmenuje zéva. Byla pootevřená a uvnitř zářila bílá, trošku podobaná veliká perla. Kdyby František nosil kalendář, možná by si všiml, že té noci je měsíc v úplňku – ta perla totiž byla měsíc. Zrovna vycházel, vykutálel se z lastury a stoupal k nebi. Frantovi se zatočila hlava. Chvilí měsíc užasle pozoroval, ale pak se stočil na svou rohožku a za chvíli usnul. Měsíc ho hlídal a provázel ho pak tmou každé noci.

Probudilo ho až cinkání zvonců. Nevěřicně otevřel oči a opatrně se rozhlédl: ovečky! Byly jako hvězdy, které nad ránem sestoupily z nebe. Ale potom... kde by mohl být měsíc? Ohlédl se a spatřil pastýře, který tu toho roku naposledy pásł.

„Pane, prosím, kudy ven?“ ozval se František nesměle a zuby mu drkotaly zimou. Uslyšel ovčákův laskavý hlas:

„Přijde na to odkud. Ale ven vedou všechny cesty, pokud jsme něco schválně nezapomněli doma.“

Potom hodil po Frantovi starou ovčí houni, usmál se a dlouhými kroky pokračoval za ovce.

„Jen se žádná cesta nesmí uspěchat!“ zaznělo ještě z dálky.

To byla na Františka velká slova. Přikryl se a zkoušel nad nimi přemýšlet. Když ale nepřišel na nic, co by mohl na nádraží zapomenout, vstal a šel dál svou cestou.

Anežka sice rostla déle než František, zato ale na slunci, a nebyla jí proto zima. Druhého dne, když se chystala k odpolednímu zdřímnutí, ji vyrušil hrozný řev. Vyskočila a běžela pryč, co jí nohy stačily. Šel po ní kombajn, který semínka napadrt' vylisuje, slupky vyplivne a na druhou stranu z něj teče slunečnicový olej.

„A byl by ze mě mastnej flek,“ pomyslela si Anežka na mezi při pohledu na oholené pole. „Ale není!“

Šla mezi poli, pískala si a kolem poletovali modrásci. Ztráceli se proti nebi a špitáli si něco o přízemních mrazících.

„Vylézají prý před úsvitem ze země, a co najdou živého, to zaškrtí.“

A druhý zase šuškal třetímu:

„Říkala to myšice, a ta to musí vědět, protože je stará a zná i sních.“

Navzájem se strašili, ale věřit tomu nechtěli. Anežka se raději večer pořádně zachumlala do suché trávy, a tak bez úhony přečkala noc. Druhý den už žádného modráška nepotkala.

Šípky přes tu noc zesládly a změkly tak, že v nich byla marmeláda. Anežka celé dopoledne šplhala trním, měla od té marmelády červenou pusu a vůbec se nedívala, co se děje kolem. Až najednou... Setmělo se a v Anežce hrklo. Ulovil ji tuhýk, který myslel, že je myš. Třepala nožkami, vztekala se a vřískala v zahnutém zobáku:

„Hned mě pusť, nádivo zlodějskej! Maminka tě neučila, jak se chovat k dámě?“

Ťuhýk nevěděl, co od takové kořisti může čekat. Tak ji opodál zavěsil do trnitého křoví a snažil se na celou trapnou příhodu zapomenout.

„Ťuhýku, ťuhýku, zobák máš jak papriku,“ ozvalo se vtom z trávy přímo pod ním.

„Oči máš jak stará vrána, dej si pozor na potkana!“

Ješitnému ťuhýkovi došlo, že někdo pozoroval jeho neúspěšnou loveckou výpravu. Ještě chvíli si čechral peří, jako by nic neslyšel, pak zamával křídly a byl pryč.

Posmíval se mu František, který tam toho dne doputoval. „Zachráním Vás, paní,“ volal a uháněl pod keř. Anežka se zasmála a smála se, i když ji František vypletl z trní.

„Děkuju, chrabrá junáku,“ vypravila ze sebe konečně kloudné slovo. „A teď vypletu z trní já Vás. Zachytil jste se tuhle kšandama.“

A potom slezli na zem.

Anežka řekla, že je Anežka a že jí má František tykat.

František řekl, že se jmenuje František. A že mu taky může tykat.

Zeptal se, kam jde a jestli nechtějí jít spolu.

Proč ne, řekli si a šli.